

Το παραμύθι αρχίζει με μια πρόσκληση για την Ελευσίνα, εκεί που θα γινόταν η κηδεία του Στέλιου Καζαντζίδη και γίνεται η αφορμή για μια περιήγηση στις αυλές των θαυμάτων. Στην Πλάκα, στην Πλατυθέα, στο ξενοδοχείο Άτλας, στο Υπόγειο του Κουν, σε αυλές και διαμερίσματα... Τόποι, χρόνοι, πρόσωπα και σχέσεις ανθρώπων με φόντο αλλοτινές εποχές, όχι και πολύ μακρινές, αλλά διαφορετικές από τη σημερινή.

*[...] Γιατί εκείνο πια το δειλί,
σαν άρρωστος, καιρό, που πρωτοβγαίνει
ν' αρμέξει ζωή απ' τον έξω κόσμο,
ήμουν περπατητής μοναχικός στο δρόμο
που ξεκινά από την Αθήνα κι έχει
σημάδι του ιερό την Ελευσίνα.*

Το παραμύθι αρχίζει με μια πρόσκληση για την Ελευσίνα, εκεί που θα γινόταν η κηδεία του Στέλιου Καζαντζίδη και γίνεται η αφορμή για μια περιήγηση στις αυλές των θαυμάτων. Στην Πλάκα, στην Πλατυθέα, στο ξενοδοχείο Άτλας, στο Υπόγειο του Κουν, σε αυλές και διαμερίσματα... Τόποι, χρόνοι, πρόσωπα και σχέσεις ανθρώπων με φόντο αλλοτινές εποχές, όχι και πολύ μακρινές, αλλά διαφορετικές από τη σημερινή.

Μικρές ιστορίες από τις ζωές των ανθρώπων, δεμένες μεταξύ τους, ξανοίγονται μπροστά μας διαχέοντας στην ατμόσφαιρα μια γλυκιά μελαγχολία και μια ξεχασμένη μυρωδιά από πράγματα παλιά σαν και αυτή που έχουν οι σελίδες ενός βιβλίου καταχωνιασμένου για χρόνια σε ένα σκονισμένο ράφι. Μια λεπτή γραμμή ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα, ένας αντίστροφος καταρράχτης. Σε προκαλεί να σκεφτείς χωρίς να φανατιστείς, να χαμογελάσεις αλλά και να νιώσεις τα συναισθήματα των ηρώων, να ταυτιστείς ακόμη με κάποιους από αυτούς, ειδικά αν έτυχε η παιδική και η εφηβική ηλικία να βιώθηκε την ίδια εποχή με τη δική τους.

Γρήγορος ρυθμός, τρυφερότητα, καυστικός σχολιασμός που φτάνει στο σαρκασμό, πολιτικές αναφορές, νύξεις και ευθείες βολές για όλα όσα σημάδεψαν την μετεμφυλιακή Ελλάδα, την Αθήνα. Ιδέες, όνειρα και οράματα, ο αντιδικτατορικός αγώνας και η μεταπολίτευση με όσα αυτή έφερε στην καθημερινότητα, στις συμπεριφορές των ανθρώπων και στους χώρους που ζούσαν και κινούνταν. Μια ολόκληρη εποχή.

Μια εποχή που χάθηκε μαζί με τους ανθρώπους της και παράλληλα ιστορίες για τον Καραγκιόζη και τους караγκιοζοπαίχτες, για την τέχνη, το θέατρο, για ηθοποιούς και ζωγράφους, για την φτώχεια, την μετανάστευση και την ξενιτιά, για το ξενοδοχείο Άτλας στην οδό Σοφοκλέους 30, το καταφύγιο μετά τον εμφύλιο των πρώην εξορίστων, φυλακισμένων, κατατρεγμένων, των αγωνιστών της αριστεράς.

Μιας και η κηδεία του Καζαντζίδη ήταν το γεγονός που έδωσε έναν κλώτσο στην ανέμη να γυρίσει, μπορούμε και εμείς να «ακούσουμε» τις συζητήσεις, τα σχόλια, κοινωνικά και πολιτικά, συνοδευμένα με τα τραγούδια του που έρχονταν από παντού και εκείνο το «αααχ» που έβγαζε η φωνή του μέσα από την ψυχή του.

Και μετά την κηδεία τι; Ένα πάρτι στην ταράτσα του Άτλαντα, όπου όλα και όλοι είναι εκεί, ζωντανοί και νεκροί, σε μια σύνθεση υπερρεαλιστική γεμάτη χρώμα και χαρά, για «το θαύμα του κόσμου, το θαύμα του ανθρώπου, των ανθρώπων» που συνεχίζει να υπάρχει ακόμα και αν οι παλιές αυλές των θαυμάτων τελειώνουν. Αρκεί να ψάξουμε να το βρούμε ξεκινώντας το ταξίδι από την αρχή με νέα φτερά, ελπίδες, προσδοκίες.

Εξαιρετικό μυθιστόρημα, ανθρώπινο, συγκινητικό, γλυκόπικρο, τρυφερό και πολιτικό συνάμα, με όμορφη γραφή και ενδιαφέρουσα αφηγηματική τεχνική.

Κλείνοντας το μάτι πέφτει στο εξώφυλλο: Θάνος Τσίγκος, Λουλούδια, 1957.

«Χίλια τραγούδια ηχογράφησε ο Καζαντζίδης, χίλιες ζωγραφιές χάρισε ο Τσίγκος. Και τώρα όλα πετούσαν, βρίσκονταν παντού, υπήρχαν, όπως υπήρχε και η αγάπη της Λένας για τον Άγγελο, του Άγγελου για τη Λένα, για κάθε Λένα, για κάθε Ελένη...»

Μαριάννα Τζιαντζή, Αντίο στις αυλές των θαυμάτων, Καστανιώτης, Αθήνα 2016

Πηγή: katioua.gr